

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

*Ὁμιλία κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν,
διά τήν Ἀποκάλυψιν τῆς μαρμαρίνης Προτομῆς τοῦ
Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος κυροῦ Νικολάου,
εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Χαλκίδος
(20.5.2015, Ἀπόδosis τοῦ Πάσχα)*

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κύριε Ἱερόνυμε,

Σκιρτᾶ σήμερον πνευματικῶς ὁ δῆμος τῶν Ἀρχιερέων,
ιδίως τῶν παρόντων, τῶν συλλειτουργούντων καί
συνευχομένων, καί εὐφραίνονται οἱ καρδίες τῶν πιστῶν τῆς
Ἐκκλησίας τέκνων, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, Ἀρχόντων καί
Ἀρχομένων, διότι, σέ πασχαλινή ἀτμόσφαιρα, κατά τήν ὁποία
τιμᾶται καί πάλιν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καί πιστός Του
θεράπων Ἅγιος Νικόλαος, κατ' εὐλογημένην συγκυρίαν,
μνήμην ποιούμεθα τοῦ αἰοιδίμου πατρός καί Ποιμενάρχου,
ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου, Νικολάου

(Σελέντη), ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας Του, μέ τήν ἰδικήν Σας τιμητικὴν καὶ χαροποιὸν παρουσίαν.

Σήμερον, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοὶ μου πατέρες, ἐντιμώτατοι ἄρχοντες καὶ χριστιανοὶ μου εὐλογημένοι, χάριτι Θεοῦ, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Νικολάου ἐπαληθεύεται ὁ λόγος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: «Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γάρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ· ὅτι καὶ παρὰ Θεῶν γινώσκεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις· καὶ ἀρεστή Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ» (Παροιμ. κθ', 2 – Σοφ. Σολομ. δ', 4).

Σήμερον μυροβλύζει ἡ κτίσις καὶ δέν εἶναι μόνον ἡ ἄνοιξις πού μυρίζει· εἶναι οἱ ἀτμοὶ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων καὶ τῶν καμάτων τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου, διὰ τῶν ὁποίων εὐαρέστησε τόν Θεό, καὶ οἱ ὁποῖοι, ὡς κρίνα, εὐωδιάζουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μυρίζουν τὰ πρόσωπά μας.

Ὁ Νικόλαος, γόνος εὐσεβειστάτων γονέων, τῶν ἀειμνήστων Ἐμμανουήλ καὶ Μαρίας Σελέντη, γεννήθηκε καὶ ἀνδρώθηκε στό ἱερό Νησί τῆς Τήνου. Τό Νησί τῆς Μεγαλόχαρης Παναγίας! Ἐκείνη, ὡς θεοφύτευτος λειμώνας καὶ θεοβλαστούργητος εὐώδης κῆπος, ἐβλάστησε τό ρόδον τό ἀμάραντον, μέ τό ὁποῖο ἐμέθυσε κυριολεκτικὰ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ Της Νικολάου καὶ τόν ἔκαμε νά δράμῃ, ἐν παντί καιρῶ

καί πάση ὥρα, ὀπίσω τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της, εἰς ὁσμὴν τῶν μύρων Του...

Ὡς ἄνθη, πράγματι, μυρίζουν οἱ λόγοι καί τά ἔργα τοῦ τιμωμένου Ἀρχιερέως. Εἶναι ἀληθῆ, εὐφημα, σεμνά, ἀξιέπαινα, ἀξιομίμητα καί γνωστά τοῖς πᾶσιν. Τά λόγια του, γλυκύτατος καρπός σοφίας καί θείας ἐμπειρίας, μᾶς ἔθρεψαν καί τά ἔργα του ἐνάρετα καί ἀληθινά, δοξάζουν τό Θεό, κλεῖζουν τόν Ἐπισκοπικό μας Θρόνο καί μᾶς παραδειγματίζουν.

Ὁ Νικόλαος πολλές φορές ἐμελέτησε ἐκεῖνο τό ἀνάγνωσμα, τό ὁποῖο ἀκούεται στίς συνάξεις μας, κατά τίς θεομητορικές ἑορτές, καί περιλαμβάνει τό ἐνύπνιον τοῦ Ἰακώβ, μέ τήν κλίμακα, τήν ἐνώσασα τόν οὐρανόν καί τήν γῆν. Αὐτήν τήν ἐπουράνιον Κλίμακα –τήν Παναγίαν μας- ἰκέτευσε, νά τόν βοηθήσῃ στήν ἀνάβαση τῆς κλίμακος τῶν θείων ἀρετῶν. Ἐζήλωσε τήν θεία ἀνάβαση, τήν ἐτόλμησε καί, ταῖς πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου καί μέ κόπους ἀμετρήτους καί πόνους ἀσυνήθεις, τήν ἐπέτυχε! Ἐπιθυμήσας τήν ἄνω πορείαν, ἐκέκραξε· Τό φῶς τοῦ προσώπου Σου ἐκζητήσω, καί, ὄντως, ἐσημειώθη ἐπ' αὐτῶ τό φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου (Ψαλμ. δ', 7).

Μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς ἰστάμενος, ὡς Ἀρχιερεὺς, ὑπῆρξε τοῦ Θεοῦ ἡ εὐδοκία πρὸς τόν Λαό καί ταυτοχρόνως ὁ θερμότερος πρὸς Κύριον πρέσβυς τῶν πνευματικῶν τέκνων του. Ἐνώπιον τῆς θείας μεγαλωσύνης ἐκόμιζε καί κατέθετε τά πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καί ἐκεῖ ἐξέχεε, ὄχι μόνον τήν δέησίν

του, αλλά και τήν ψυχήν του, ὑπέρ τῶν προβάτων τῆς ποιμνῆς του.

Ὁ Νικόλαος ἦτο οὐρανοπολίτης! Ἐζει καί ἐκινεῖτο στήν γῆ, ἀλλά μέ ἦθος οὐράνιο. Γι' αὐτό καί δέν τόν ἐζάλησαν οἱ δόξες καί οἱ τιμές οἱ ἐπίγειες, οὔτε τόν κατέβαλαν οἱ δοκιμασίες τοῦ βίου, οἱ θλίψεις, οἱ θάνατοι, τῆς σαρκός ἢ ἀσθένεια, οἱ πικρίες καί οἱ διώξεις. Ἐγνώριζε ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχομεν (Ἰωάν. ιστ', 33). Ἐπίστευε, ὡστόσο, καί ἀκολουθοῦσε ἀταλάντευτα, τόν ἐπαγγειλάμενον τήν νίκην καί τήν χαράν (Ἰωάν. ιστ', 33) , ὑπομένων (Ψαλμ. ρκθ', 5) καί, κυριολεκτικῶς, θανατούμενος ὅλην τήν ἡμέραν (Ψαλμ. μγ', 23), ἀγωνιζόμενος νά ποιῇ, ὄχι τό ἴδιον θέλημα, ἀλλά τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔπαυσε ποτέ νά διερευνᾷ τόν ἑαυτόν του, ἐάν εἶναι σύμφωνος μέ τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ὁ βίος του, ἐφαρμόζοντας τό «πρόσεχε ἑαυτῶ» τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἀνεδείχθη, τοιοῦτοτρόπως, νηφάλιος, βουλευτικός, τῶν παρόντων φύλαξ, τῶν μελλόντων προνοητής.

Ὁ Νικόλαος ἐποίμανε τήν τοπική μας Ἐκκλησία ὀλίγα ἔτη, ἀλλ', ἐν τούτοις, «ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφ. Σολομ. δ', 13) καί «ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας» (Σοφ. Σολομ. δ', 14). Ἀνάρπαστος οἶχεται καί, δόξα τῷ Θεῷ, «κατέλιπε μετὰμελον» (Παροιμ. ια', 3). Ἀναδείχθηκε ἐγκαλλώπισμα τοῦ γένους, ἄνθος τῶν ὀμηλίκων.

Ἐτμήθη ἀποτόμως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χαλκίδος, τόν Ἰούλιο τοῦ 1974, ὅμως, δέν ἐταράχθη οὔτε καί κατεπλάγη. Ὡς

βαθύς γνώστης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἐγνώριζε ὅτι, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, συμβαίνουν τά τοιαῦτα. Καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὄχι μόνον Θεῖος, ἀλλά καί ἀνθρώπινος ὀργανισμός! Θεανθρώπινος! Αποτελεῖται καί ἀπό ἀνθρώπους, ὄχι τελείους, ἀλλά πηλίνους («ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν» (Ψαλμ. ρ', 4)), ποθοῦντας, ὡστόσο, τήν τελειότητα καί ἀγωνιζομένους τήν ἐπίτευξή της. Αὐτό φυσικά οὐδόλως σημαίνει γενική καί ἐκ τῶν προτέρων χορηγουμένη ἀμνηστία, διά τά ὅσα ζοφώδη καί λυπηρά, κατά καιρούς, ὑπό τῶν ἀνθρώπων πράττονται. Ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς καί τά βάθη τῆ καρδίας ἐπιστάμενος μόνος, κρίνει καί ἀνταποδίδει, πάντως, ἐκάστῳ κατά τήν πρόθεσιν καί τά ἔργα του καί ἐν τῷ νῦν καί τῷ μέλλοντι αἰῶνι (Αποκάλ. Ἰωάννου κ', 13). Καί ἡ ἱστορία, κατά τό ἀνθρωπίνως δυνατόν, μέ ἀντικειμενικό τρόπο, καταγράφει· κρίνει ἢ κατακρίνει, ἀπονέμει εὖσημα ἢ καί ἀποδίδει μομφές, κατά περίπτωσιν. Ὁ πιστός, βέβαια, ἄνθρωπος δέν ἀναμένει τήν δικαίωσή του, σέ ἀπόλυτο βαθμό, στά ὅρια τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά ἀνάγεται σέ ἐσχατολογική προοπτική, πέρα ἀπ' τό ἱστορικό πλαίσιο.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεανθρώπινη κοινωνία, ἔχει στούς κόλπους της πατέρες, μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου καί ἀστέρες πολύφωτους τοῦ νοητοῦ στερεώματος. Καί στήν κατηγορία αὐτή εἶναι βέβαιον ὅτι περιλαμβάνονται καί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, δέν καταφέρνουν πάντοτε νά ἐπιτύχουν ὅσα καλά προαιροῦνται καί ἐπιχειροῦν, πράττοντες, οἱ ταλαίπωροι, ὄχι τά

πρέποντα καί τά ἐπιθυμητά, ἀλλά καί τά ὑπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἰδίων μισούμενα ἀτοπήματα (Ρωμ. ζ', 1-25), μετανοοῦντες ἐπί τοῖς ἰδίοις αὐτῶν πλημμελήμασι.

Ἀσφαλῶς καί ἀτυχῶς δέν λείπουν ἐνίοτε ἀπό τό χῶρο αὐτό καί οἱ ἀπανθρωπίες, οἱ ὁποῖες σκοπίμως ἀποτολμῶνται, ὑπό τινων, προκειμένου νά ἐξυπηρετηθοῦν ἀτομικά ἢ καί συλλογικά ἐγωϊστικά συμφέροντα. Ἄλλοτε μέ ποταπές ἀφορμές καί διάφορες προφάσεις, παρατηροῦνται διασπαστικοί τῆς ἐνότητος συνασπισμοί, μέ ἀληθινό στόχο τήν κατάληψη καί τή νομή τῆς ἐξουσίας καί ἄλλοτε ἐπιχειρεῖται νά τεθοῦν ὑπό τόν μῦθον τῆς ἱστορίας ὅσοι εἶναι «δύσχρηστοι» καί «ἐναντιοῦνται» στά ἔργα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ὡς πρόσωπα τῆς ἡμέρας, διαθέτουν τήν ἰσχύν.

Ὁ Νικόλαος, πού, «ἀσείστω καρδία καί λογισμοῖς ἀτρέπτοις», ὑποδέχθηκε τήν δοκιμασία εἶναι βέβαιον ὅτι, καί σήμερον, θά μᾶς συνεβούλευε νά μήν ταρασώμεθα. Θά μᾶς ὑπενθύμιζε πῶς πρέπει νά ἀποθάνωμεν, ἵνα ζήσωμεν καί πῶς ἡ δύναμις, ἡ ὁποία νικᾷ τελικῶς τόν κόσμον εἶναι ἡ πίστις ἡμῶν (Α' Ἰωάν. ε', 4). Θά μᾶς συνιστοῦσε νά ἀκολουθοῦμε τό σοφόν παράδειγμα τῶν μελισσῶν, νά ἀναζητοῦμε, δηλαδή, τό νέκταρ τῶν ἀνθέων τῶν ἐναρέτων πράξεων καί νά ἀποφεύγουμε ὄχι τούς ἀμαρτωλούς, ἀλλά τά νεκρά ἔργα. Καί, ἐπειδή ὁ ἴδιος ἦτο καί ἐξομολογούμενος καί, μάλιστα, εἰλικρινῶς καί αὐστηρῶς αὐτοκρινόμενος, θά μᾶς προέτρπε (ὅλους μας, Κληρικούς καί

Λαϊκούς), νά ἐρευνουῖμε διαρκῶς τά βάθη τῆς καρδίας μας. Μήπως πλανηθοῖμε ἀπό τίς δελεαστικές προσφορές τοῦ ἀνθρωποκτόνου καί τελικῶς ἀπολέσουμε τόν ἀνεκτίμητο καί δυσφύλακτο οὐράνιο θησαυρό.

Μήπως μᾶς κατακυριεύσει ὁ ἐγωϊσμός καί ἡ φιλοδοξία· μήπως ἐπιτρέψουμε στόν ζῆλο καί τόν φθόνο –τό δυσμεταχειριστώτατον αὐτό εἶδος τῆς ἔχθρας- νά φωλιάσουν στήν ψυχή μας καί μᾶς εἶναι «βαρεῖς καί βλεπόμενοι» (Σοφ. Σολομ.) «οἱ ἀνόμοιοι ἀδελφοί» καί μᾶς ἐνοχλοῦν «αἱ ἐξηλλαγμένοι τρίβοι αὐτῶν» (Σοφ. Σολομ. β', 15)! Φοβερόν, ὄντως, πάθος ὁ φθόνος. Οὐδέν ὀλεθριώτερον ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐμφύεται, διδάσκει ὁ Μέγας Βασίλειος. Οἱ φθονεροί, καί διά τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκόμη, βλάπτουν. Ἐνα γράμμα, ἐάν ἀφαιρέσουμε, ἄλλωστε, ἀπό τήν λέξη αὐτή, καθῶς εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ὁ φθόνος γίνεται φόνος! Καί εἶναι γνωστόν ὅτι γίνονται καί ἀναίμακτοι φόνοι. Καί καταγράφει καί τέτοιους καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία. Θά μᾶς ἔλεγε, ἀκόμη, ὁ Νικόλαος, πῶς, σημασία δέν ἔχουν μόνο αὐτά καθ' ἑαυτά τά γεγονότα, πού συμβαίνουν στή ζωή μας, ἀλλά κυρίως ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο τά ἀντιμετωπίζουμε καί τά ἀξιοποιοῦμε.

Ἐκεῖνος εἶχε τήν αὐτοσυνειδησία ὅτι ἀδίκως πάσχει καί, μέ εἰρηνικό ὕφος, ἔγραφε, μόλις λίγες ἡμέρες μετά τήν ἐκπτώσιν του, τέλος τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1974, καί νομίζω πῶς δέν

ὑπερέβαλε οὔτε ἐψεύδετο, ὅτι τόν ἔκαιε ἡ ἀδικία καί ὄχι ἡ ἀπώλεια τοῦ Θρόνου¹. Ταυτοχρόνως, ὅμως, ἀξιοποίησε, μέ σοφία καί σύνεση, ἀξιοθαύμαστη ὑπομονή καί καρτερία, ἐτοῦτα τά πικρά καί δυσάρεστα, πρὸς ἀγιασμόν, προσμένων ἐν ἀγάπῃ (Σοφ. Σολομ. γ', 9), τὴν Θεία ἀποκατάσταση, κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ψαλμωδοῦ «Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλμ. ρμε', 3).

Ἔτσι, καί λόγῳ χαρακτῆρος καί πνευματικότητος, ὁ Ἰδιος οὐδόλως ἐταράχθη, οὔτε ἐδημιούργησε προβλήματα καί τρικυμία στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶμαι δέ βέβαιος ὅτι ἐνσυνείδητα ἐμιμήθη καί τό ἀρχοντικό παράδειγμα τοῦ ἀγίου ἀμέσου προκατόχου καί συντοπίτου του Μητροπολίτου Γρηγορίου τοῦ Πλειαθοῦ, τοῦ ἐνδόξου θύματος τῆς πρώτης φάσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λεγομένου δράματος, τοῦ ἐν ἔτει 1968 παυθέντος τῆ συνδρομῆ τοῦ Καίσαρος, ὁμοίως, διὰ συντακτικῆς πράξεως(!), προνοούσης αὐτὴν τὴν ἀντικανονικὴν «ἀνταμοιβὴν» εἰς τούς, μεταξύ ἄλλων, συμπληρώσαντες τριακονταετίαν ἀρχιερατείας καί ὄριον ἡλικίας Ἱεράρχες.

Νομίζω δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ὁ Θεός, σχεδόν ἀμέσως, τῆ ἀωρία τοῦ θανάτου, τόν ἀνέπαυσε ἐκ τῶν κόπων καί τῶν πόνων τῆς πολυμόχθου σαρκός καί τῶν ἀνιαρῶν τοῦ βίου

¹ Νικολάου, Μητροπολίτου Χαλκίδος, *Ξεσπάσματα τῆς καρδιᾶς μου* (προσωπικό ἡμερολόγιο), ἐκδ. Σήμαντρο, Ἀθήνα 1976, σελ. 94.

τούτου. Τόν κατεσκήνωσε ἐν τόποις φωτεινοῖς, ἐν τόποις χλοεροῖς, ἐν τόποις ἀναψύξεως, ὅπου ἡ Ἐπισκοπή τοῦ θεϊκοῦ προσώπου εὐφραίνει πάντας τούς ἀπ' αἰῶνος ἀγίους Του (Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ). Τόν μετέθεσε στό Οὐράνιο Θυσιαστήριο, στίς 19 Ἰανουαρίου τοῦ 1975, χαρίζοντάς του τῆς ἀπεράντου καί μακαρίας ζωῆς τήν ἀπόλαυσιν (Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ). Καί ἐκεῖνος, ἔτοιμος, πολύδακρυς, παρουσιάσθηκε ἐνώπιον τοῦ Νυμφίου του καί μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, ἠμφιεσμένος τήν ἱεράν στολήν του, τήν πτωχικήν καί ἀπλήν, ἀλλά πλουσίως κεκοσμημένην μέ τούς ἄθλους τῶν πόνων του καί τόν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου του. Καί ἐγένετο ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος...

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ἔτει 1991, τόν ἀπεκατέστησε ἠθικῶς.

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἄγιοι Ἀρχιερεῖς καί Πατέρες, εὐλογημένοι μου Χριστιανοί, καί ἀγαπητοί, κατά σάρκα καί πνεῦμα, ἀδελφοί καί οἰκογενεῖς τοῦ Νικολάου,

Παρηλθον ἀπό τῆς ἐκδημίας του τεσσαράκοντα ἔτη. Καί ἰδού σήμερον, ὡς εἶδος ἐπανόδου εἰς τά οἰκεῖα μετά χαρᾶς, καίτοι οὐδόλως ἀπῆν, τίθεται ὡς λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν (Ματθ. ε', 15), διά τῆς, ἐνώπιον τῶν βαθμίδων τοῦ περικαλλοῦς τούτου ὁμωνύμου του Ἱεροῦ Ναοῦ, στηθείσης μαρμαρίνης προτομῆς,

τήν ὁποίαν, ἐσμίλευσε καί ἐφιλοτέχνησε ὁ ἐκ Τήνου κύριος Ἰωάννης Καγιώργης καί μετ' οὐ πολὺ θά ἀποκαλύψωμε, διὰ νά φωσφορεῖ τούς πάντες, διὰ τῆς οὐρανίου μυστικῆς φωταυγίας.

«Σαλπίζατε», συνεπῶς, συνιστᾶ ὁ προφητάναξ Δαυῖδ, «Σαλπίζατε ἐν νεομηνία σάλπιγγι, ἐν εὐσήμεν ἡμέρα ἑορτῆς ὑμῶν» (Ψαλμ. ο', 4). Κί' ἐμεῖς, ἐν ἀγαλλιάσει σαλπίζομεν, πιστεύοντες ὅτι «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. ριζ', 24).

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, καί μία ἄλλη προτομή τοῦ Νικολάου. Δέν ἐννοῶ ἐκείνη, τήν ὁποία, ὁ ἀγαπητός καί φιλότιμος καί Σεβασμιώτατος ἀδελφός, ἅγιος Σύρου κύριος Δωρόθεος, ἔστησε πρό ἐτῶν, πρῶτος, ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τῆς Μεγαλόχαρης. Ἐννοῶ ἐκείνη «τήν ἐξαισίαν προτομήν», τήν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Νικόλαος ἐφιλοτέχνησε, ἐργασάμενος διὰ βίου τόν προσωπικόν του ἀγιασμόν καί ἡ ὁποία φυλάσσεται δυνάμει Χριστοῦ.

Ἄφου Σᾶς εὐχαριστήσουμε ἐκ καρδίας, διότι ἀνταποκριθήκατε στήν ταπεινή μας πρόσκληση καί ἦλθατε καί μᾶς εὐχαριστήσατε, μέ τήν ἐνταῦθα τιμητική παρουσία Σας, Σᾶς παρακαλοῦμε, εὐχηθῆτε, νά παρευρεθοῦμε ἅπαντες, χαίροντες καί συγχαίροντες, καί σέ ἐκείνης τῆς προτομῆς τά ἀποκαλυπτήρια, ἐν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς δικαίας...

Ἀμήν!